

séges beszövések és betétek semmit sem lankasztják, szárítják az előadás mindvégig üde és gondos művészetét. Mint egyéb műveiben, Horváth János itt is a stílusnak és a mondatépítésnek teljesen egyéni módon mestere. Mondatai általában tömörített szerkezetűek, de mindig az ítéleterő fényében ragyognak. Ez az ítélő él azonban át van szöve, tele van futtatva a tárgy ihletéből táplálkozó s szinte az értékelés világosságának zamatában átízesedő esztétikai szépségekkel. Ilyenkor ír így: «Lecke, meg cellabeli, magányos olvasmány nagyban és egészben meg is különböztethetők kódex-irodalmunk szövegkészletében s az áhitat és édesség mellé, melyet szintén belsőleg egyénivé mélyít, ez utóbbival vonul be a csend és békesség szigeteire a regényesnek, a fantasztikusnak, a szórakoztatónak és humorosnak izlete s nyomában suhanak be kedély és képzelet világibb szellői». Mondataiba beépített szavai, különösen szó-összetételei, szinte anyagának korából valók, annak fogalmi-hangulatához idomulóak, érzet-elemükben naív bájt tükrözőek és lehelők. A tudomány a műben nem fújta le tárgyaról a legendák aranyporát, maga is fényt kapott tőlük.

Horváth János könyvét nagy tudás s a «szívnek» áhitatja írta. Tisztelet és hála érte.

Brisits Frigyes.

ŐCSÉM.

*Most számtant ír, az arca csupa gond,
a logaritmustáblán szánt az ujj,
majd a latin memoritert tanulja,
s a korcsolyája ott búsul a kályhán.
Ó, sok lehet ez egy kisfiú vállán!*

*Szemüveg csillog kedves kék szemén.
Tegnap a bolygókról beszélt velem,
s napokról, amik messze téreken
hömpölyögnek szent, szörnyű gyorsasággal,
s a Földről, hogy a végtelenben szárnyal.*

*Szép sima homlokán dereng a fény,
Jókait olvas, Kiplinget, de már
Vernét lenézi ez a kis betyár.
Aeroplánt konstruál, s a rádiónál
New-Yorkot fogja, s messze ürben kószál.*

*Néha ökölbe rántja vig kezét
és duzzadó kis izmait mutatja,
vagy nyújtón nyúlik, mint egy fürge macska.
Ha lány néz rá, elpirul fültövíg,
s álmában sárkányokkal küzködik.*

*Néha felhős lesz két vidám szeme.
Elüldögél a csendben hallgatag,
vagy szállnak tőle tétova szavak,
keres a multban, el az ősködig,
s halkan Istenről kérdezősködik.*

M. Juhász Margit.